RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

27. januar 2000 *

I sag T-256/97,

Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer (BEUC), Bruxelles (Belgien), ved solicitor B. O'Conner, bistået af advokat B. García Porras, Salamanca, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Kronshagen, 22, avenue Marie-Adélaïde,

sagsøger,

støttet af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved M. Ewing, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af barrister D. Anderson, Bar of England and Wales, og med valgt adresse i Luxembourg på Det Forenede Kongeriges Ambassade, 14, boulevard Roosevelt,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent V. Kreuschitz og N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelsen af 18. juli 1997, hvorved Kommissionen som led i den procedure, der førte til udstedelse af dens forordning (EF) nr. 773/98 af 7. april 1998 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (EFT L 111, s. 19), afslog at anerkende sagsøgeren som berørt part som omhandlet i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pirrung og M. Vilaras,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 23. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsforskrifter

1 Artikel 5, stk. 10, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod antidumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), bestemmer følgende:

»I meddelelsen om indledning af en procedure gives der underretning om indledning af en undersøgelse, og det oplyses, hvilken vare og hvilke lande der er tale om, der gives et sammendrag af de modtagne oplysninger, og det fastsættes, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen, endvidere fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i undersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger, endelig fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan anmode om at blive hørt af Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 5.«

2 Grundforordningens artikel 6, stk. 6, bestemmer følgende:

»De pågældende importører, eksportører og repræsentanter for regeringen i eksportlandet samt de klagere, som har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, indrømmes på anmodning lejlighed til at møde de parter, der har modstridende interesser, således at modstående synspunkter kan fremføres, og modargumenter fremlægges. Der skal i den forbindelse tages hensyn til, at det er nødvendigt at bevare oplysningernes fortrolige karakter og at sikre parternes interesser. Ingen af parterne skal være forpligtet til at give møde, og udeblivelse skal ikke være til skade for den pågældende parts sag. Der tages hensyn til mundtlige oplysninger, der meddeles i henhold til dette stykke, for så vidt de efterfølgende gengives skriftligt.«

3 Artikel 6, stk. 7, bestemmer følgende:

»De klagere, importører og eksportører samt deres repræsentative sammenslutninger, brugere og forbrugerorganisationer, som har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, samt repræsentanterne for eksportlandet kan på skriftlig anmodning få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Fællesskabet eller dets medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige som omhandlet i artikel 19, og at de anvendes som led i undersøgelsen. De pågældende parter kan meddele deres syn på sådanne oplysninger, og der skal tages hensyn til deres bemærkninger i det omfang, de er tilstrækkeligt dokumenteret i svaret.«

4 Artikel 21, stk. 1 og 2, bestemmer følgende:

»1. En afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parters interesser som helhed, herunder den indenlandske erhvervsgrens, brugernes og forbrugernes interesser, og der træffes kun afgørelse i henhold til denne artikel, når alle parter har haft lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter i henhold til stk. 2. I en sådan undersøgelse tages der særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og at genskabe en situation med effektiv konkurrence. De foranstaltninger, der fastsættes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, må ikke anvendes, når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger.

2. For at sikre, at myndighederne kan tage hensyn til alle synspunkter og oplysninger på et solidt grundlag, når de træffer afgørelse om, hvorvidt det er i Fællesskabets interesse at indføre foranstaltninger, kan klagerne, importørerne og deres repræsentative sammenslutninger samt repræsentative brugere og repræsentative forbrugerorganisationer inden for de frister, der er fastsat i meddelelsen om indledning af antidumpingundersøgelsen, give sig til kende og indgive oplysninger til Kommissionen. Sådanne oplysninger eller passende sammendrag deraf stilles til rådighed for de øvrige parter, der er omhandlet i denne artikel, og disse er berettiget til at fremsætte bemærkninger hertil.«

5 Aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »antidumpingkodeksen«) i bilag IA til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), efterfølgeren til GATT (EFT L 336, s. 3, herefter »WTO-overenskomsten«), som er godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet

af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1) bestemmer følgende i artikel 6, stk. 11 og 12:

»6.11 I denne aftale forstås ved 'interesseret part':

i) en eksportør, en udenlandsk producent eller en importør af en vare, der er omfattet af en undersøgelse, eller en handelsstands- eller brancheforening, hvis flertal af medlemmer er producenter, eksportører eller importører af en sådan vare

ii) regeringen for det eksporterende medlem, og

iii) en producent af samme vare i det importerende medlemsområde eller en handelsstands- eller brancheforening, hvis flertal af medlemmer producerer samme vare i det importerende medlems område.

Denne liste udelukker ikke, at medlemmerne kan lade andre indenlandske eller udenlandske parter end de ovenfor nævnte indgå i definitionen af 'interesseret part'.

6.12 I tilfælde, hvor den pågældende vare almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, giver myndighederne erhvervsvirksomheder, der anvender den af undersøgelsen omfattede vare, og repræsentative forbrugerorganisationer lejlighed til at fremlægge oplysninger, som er relevante for undersøgelsen af spørgsmålet om dumping, skade og årsagssammenhæng.«

Sagens faktiske omstændigheder

6 Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer (herefter »BEUC«) er en international organisation, oprettet i henhold til belgisk ret, som over for de fællesskabsretlige instanser varetager interesserne for de nationale forbrugerorganisationer, der er etableret i medlemsstaterne og andre europæiske lande.

7 Den 11. juli 1997 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure (nr. C 1997/210/09) vedrørende indførsel af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (EFT C 210, s. 12, herefter »meddelelsen«, efter at Komitéen for Bomulds- og dermed beslægtede Tekstilindustrier (Eurocoton) i EF havde indgivet klage den 26. maj 1997 i henhold til grundforordningens artikel 5.

8 Som anført i grundforordningens artikel 5, stk. 10, var der i meddelelsen fastsat en frist, inden for hvilken berørte parter kunne tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger med henblik på, at der som led i undersøgelsen blev taget hensyn hertil. I meddelelsen var det endvidere angivet, inden for hvilken frist berørte parter kunne anmode om at blive hørt af Kommissionen, jf. grundforordningens artikel 6, stk. 5.

9 Ved skrivelse af 15. juli 1997 til Kommissionen anmodede BEUC om at blive anerkendt som berørt part og få tilladelse til at blive gjort bekendt med klagen og oplysninger, som alle andre parter, der var berørt af undersøgelsen, var fremkommet med, medmindre de pågældende oplysninger var fortrolige som omhandlet i grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 19.

10 Ved skrivelse af 18. juli 1997 fra direktorat E, »Beskyttelse mod dumping: skadesaspekter og forskellige aspekter ved Fællesskabets interesser (politikker, undersøgelser og foranstaltninger); de øvrige instrumenter under den eksterne

økonomiske politik og generelle anliggender«, under Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser: handelspolitik, forbindelser med Nordamerika, Fjernøsten, Australien og New Zealand (GD I) (herefter »den anfægtede afgørelse«), svarede Kommissionen som følger:

»I overensstemmelse med Kommissionens principielle holdning, som er BEUC bekendt, vil jeg gerne understrege, at ublegede stoffer af bomuld ikke kan antages at være produkter, der normalt sælges i detailsalgsleddet. Der er således ikke tale om produkter, i relation til hvilke BEUC kan betragtes som en 'berørt part' som omhandlet i artikel 5, stk. 10, artikel 6, stk. 7, og artikel 21 i Rådets forordning nr. 384/96 [...]

Jeg må derfor meddele Dem, at vi ikke kan imødekomme Deres anmodning om at få klagen tilsendt og om at få adgang til ikke-fortrolige oplysninger.«

11 Med ordene »Kommissionens principielle holdning, som er BEUC bekendt«, henviser Kommissionen til den tidligere korrespondance, bl.a. til en beslutning i en skrivelse af 3. februar 1997, som var genstand for et annullationssøgsmål anlagt af sagsøgeren (jf. Rettens kendelse af 4.5.1998, sag T-84/97, BEUC mod Kommissionen, Sml. II, s. 795, præmis 53, 54 og 55).

12 Ved denne skrivelse, som vedrørte en antidumpingprocedure, der blev indledt den 21. februar 1996, afslog Kommissionen af to grunde at anerkende BEUC som berørt part og at tillade organisationen at få kendskab til ikke fortrolige dokumenter. Kommissionen anførte følgende:

i) BEUC kunne ikke anses for en berørt part i henhold til antidumpingaftalen under GATT. Navnlig fremhævede Kommissionen, at det i artikel 6, stk. 12, i antidumpingaftalen under GATT klart bestemmes, at »repræsentative for-

brugerorganisationer har lejlighed til at fremlægge oplysninger, som er relevante for undersøgelsen af spørgsmålet om dumping, skade og årsagssammenhæng i tilfælde, hvor den pågældende vare almindeligvis sælges i detailleddet. Dette er ikke tilfældet under denne procedure, fordi ublegede stoffer af bomuld ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet«.

ii) BEUC kunne ikke anses for en berørt part i henhold til forordning nr. 384/96. Kommissionen udtalte navnlig følgende: »Desuden har De anført, at fællesskabslovgivningen giver repræsentative forbrugerorganisationer mulighed for at deltage i antidumpingproceduren på den måde, der beskrives i artikel 21, stk. 2, i forordning [...] nr. 384/96 [...] Imidlertid er det lignende produkt i dette tilfælde et halvfærdigt mellemprodukt, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, og forbrugerne er følgelig ikke brugere af dette produkt.«

13 Den 7. april 1998 udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 773/98 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (EFT L 11, s. 19, herefter »den midlertidige forordning«).

14 I henhold til den midlertidige forordnings artikel 4 trådte forordningen i kraft den 10. april 1998 og skulle finde anvendelse for en periode på seks måneder regnet fra dette tidspunkt. Da Rådet ikke udstedte en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold senest 15 måneder efter indledningen af proceduren, jf. grundforordningens artikel 6, stk. 9, bortfaldt den midlertidige forordning den 10. oktober 1998.

Retsforhandlinger og parternes påstande

15 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 19. september 1997 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

16 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling den 25. maj 1998 fik Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

17 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 4. november 1998 har Kommissionen i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement nedlagt påstand om, at det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse.

18 Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger om denne påstand den 20. november 1998. Ved skrivelse af 19. november 1998 gav Det Forenede Kongerige afkald på at fremkomme med bemærkninger til denne påstand.

19 Ved kendelse af 1. februar 1999 (sag T-256/97, BEUC mod Kommissionen, Sml. II, s. 169) har Retten (Femte Udvidede Afdeling) ikke taget denne påstand til følge og udsat afgørelsen om sagens omkostninger.

20 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

21 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål under det offentlige retsmøde, som blev afholdt den 23. marts 1999.

22 BEUC har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt den afslår at anerkende sagsøgeren som berørt part.

— Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt den ligeledes afslår at tillade sagsøgeren, samt andre forbrugerorganisationer, at få kendskab til ikke fortrolige oplysninger, der er afgivet under antidumpingprocedurer vedrørende produkter, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet.

— Der træffes bestemmelse om enhver anden foranstaltning, som Retten finder hensigtsmæssig.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Det Forenede Kongerige har nedlagt påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse afvises, for så vidt den går ud på at nægte sagsøgeren og de øvrige forbrugerorganisationer adgang til ikke fortrolige oplysninger, der er stillet til rådighed under antidumpingprocedurer vedrørende produkter, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet.

— I øvrigt frifindes sagsøgte.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

25 Kommissionen har gjort gældende, at BEUC's påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt den går ud på, at denne organisation, ligesom de øvrige forbrugerorganisationer, nægtes adgang til de ikke fortrolige oplysninger, der er stillet til rådighed under antidumpingprocedurer vedrørende produkter, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, må afvises. Den har gjort gældende, at Retten i henhold til EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) har kompetence til at prøve lovligheden af institutionernes

retsakter, og at den ikke kan efterprøve lovligheden af situationer, hvis indtræden kun er hypotetisk. Det følger ifølge Kommissionen ligeledes af reglerne om fysiske og juridiske personers locus standi, at appellanten ikke kan indgive en sådan ansøgning i tredjemands navn.

26 BEUC har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse rejser spørgsmålet, om forbrugerorganisationer generelt kan anses for berørte parter. Den anfægtede afgørelse påvirker direkte såvel organisationens interesser som andre forbrugerorganisationers interesser, ikke blot under den omtvistede antidumpingprocedure, men også under enhver anden procedure, som kan blive indledt i fremtiden, vedrørende produkter, der ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet. BEUC har en særlig interesse i at beskytte sine rettigheder som repræsentant for de vigtigste forbrugersammenslutninger i alle medlemsstaterne. Organisationen kræver ikke erstatning i andre personers navn, men henleder Rettens opmærksomhed på en situation, som ville kunne konkretisere sig i fremtiden og undgås, hvis den anfægtede afgørelse blev annulleret i det påståede omfang.

Rettens bemærkninger

27 Det vigtigste punkt i sagsøgerens påstand (jf. ovenfor, præmis 22, andet led) går ud på, at den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt det herved nægtes at anse sagsøgeren for en berørt part i den betydning, der forudsættes i grundforordningens artikel 5, stk. 10.

28 Det andet punkt i annullationspåstanden (jf. ovenfor, præmis 22, tredje led) er dobbelt.

29 For det første ønsker sagsøgeren at opnå, at Retten annullerer den samme afgørelse, for så vidt den afslår at tillade sagsøgeren selv at få kendskab til ikke fortrolige oplysninger, der er afgivet som led i de antidumpingprocedurer, der vedrører produkter, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet.

30 For det andet ønsker sagsøgeren ved en udvidende fortolkning af den anfægtede afgørelse ligeledes at opnå, at Retten træffer en mere vidtgående afgørelse om, at det pålægges Kommissionen for fremtiden at ændre sin politik på dette område, således at enhver forbrugersammenslutning kan have adgang til ikke fortrolige dokumenter, der foreligger i enhver antidumpingprocedure vedrørende produkter, der ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet.

31 Dette andet punkt i annullationspåstanden må afvises.

32 Da det angår det angivelige afslag på at tillade sagsøgeren selv at få kendskab til ikke fortrolige oplysninger, tilføjer dette punkt i påstanden intet til det væsentligste punkt i påstanden. Retten til adgang til ikke fortrolige oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 7, er nemlig knyttet til egenskaben berørt part, som har givet sig til kende i henhold til samme forordnings artikel 5, stk. 10.

33 Med hensyn til det andet aspekt af genstanden for dette punkt i påstanden bemærkes, at det er fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt et annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, må vurderes ud fra sagsøgerens retlige interesse i at anlægge sag på tidspunktet for sagsanlægget. Denne interesse kan ikke vurderes på grundlag af et fremtidigt eller et hypotetisk forhold (Rettens dom af 30.4.1998, sag T-16/96, Cityflyer Express mod Kommissionen, Sml. II, s. 757, præmis 30). Desuden er det en betingelse for, at et søgsmål med påstand om annullation, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kan antages til realitetsbehandling, at denne godtgør at have en personlig interesse i at opnå

annullation af den anfægtede retsakt (jf. Rettens kendelse af 29.4.1999, sag T-78/98, Unione provinciale degli agricoltori de Firenze m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1377, præmis 30).

34 Imidlertid bemærkes dels, at da det andet aspekt af genstanden for dette punkt i påstanden går ud på, at Retten skal udtale sig om de rettigheder, der tilkommer andre forbrugersammenslutninger end BEUC, angår det ikke-identificerede tredjeparters, og ikke sagsøgerens personlige søgsmålsinteresse. Dels bemærkes, at da dette aspekt har til formål at opnå, at Retten udtaler sig om rettigheder i forbindelse med antidumpingprocedurer, der endnu ikke er indledt, er det baseret på fremtidige og hypotetiske omstændigheder.

35 Desuden er det andet aspekt af genstanden for dette punkt i påstanden under alle omstændigheder overflødigt. Det er nemlig fast retspraksis, at det påhviler den pågældende institution, i medfør af EF-traktatens artikel 176 (nu artikel 233 EF), at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelsen af en dom i et annullationssøgsmål (Rettens dom af 7.7.1994, sag T-43/92, Dunlop Slazenger mod Kommissionen, Sml. II, s. 441, præmis 18, og af 18.9.1995, sag T-548/93, Ladbroke Racing mod Kommissionen, Sml. II, s. 2565, præmis 54).

36 Det følger af de foregående bemærkninger, at det andet punkt i påstanden om annullation må afvises.

Realiteten

37 Til støtte for sit søgsmål har BEUC påberåbt sig et enkelt anbringende, nemlig tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 21. Sagsøgeren

har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen dels har begået en fejl ved fortolkningen af de relevante bestemmelser i grundforordningen, dels med urette har påberåbt sig antidumpingaftalen.

Parternes argumenter

Fortolkningen af grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 21

38 BEUC har henvist til, at Kommissionen har nægtet at anerkende organisationen som berørt part i den omtvistede antidumpingprocedure, alene med den begrundelse, at proceduren vedrørte produkter, som ikke sædvanligvis sælges i detailsalgsleddet.

39 Denne fremgangsmåde fra Kommissionens side er ifølge BEUC i åbenbar modstrid med ordlyden af de relevante bestemmelser i grundforordningen og er derfor ulovlig.

40 Grundforordningens bestemmelser, navnlig artikel 6, stk. 7, og artikel 21, stk. 1 og 2, er ifølge BEUC klare og præcise. De er kumulative og udelukker ikke hinanden. Som 13. betragtning til grundforordningen viser, er formålet med disse bestemmelser at definere, hvilke personer der skal anses for berørte under antidumpingprocedurerne, og at fastsætte de betingelser, på hvilke de kan indtræde/deltage i proceduren. Disse bestemmelser giver forbrugerorganisationer ret til at give sig til kende, at få indsigt i alle oplysninger, som ikke er fortrolige, og som er indgivet af enhver part i en antidumpingprocedure, og at afgive enhver oplysning, uden at sondre efter arten eller typen af de varer, som er genstand for undersøgelsen.

41 BEUC har anført, at Domstolen selv har anerkendt den betydning, som det har, at en ret udtrykkeligt anerkendes i en generel fællesskabsretsakt. I dommen af 28. november 1991 (sag C-170/89, BEUC mod Kommissionen, Sml. I, s. 5709, præmis 30) har den således afslået at efterkomme BEUC's begæring om adgang til ikke fortrolige dokumenter i en antidumpingprocedure med den begrundelse, at den dagældende grundforordning (Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11.7.1988 om beskyttelse mod antidumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1)) ikke indeholdt nogen udtrykkelig bestemmelse, som gav forbrugerorganisationer en sådan ret til adgang. Men den fastslog dog, at det tilkommer »fællesskabslovgiver at afgøre, om der ved grundforordningen om antidumping bør gives en sammenslutning, der repræsenterer forbrugernes interesser, ret til aktindsigt i de ikke fortrolige dokumenter«.

42 Med udstedelsen af grundforordningen ændrede fællesskabslovgiver imidlertid den tidligere situation og fastslog udtrykkeligt, at forbrugerorganisationer havde ret til at give sig til kende og deltage i proceduren. Lovgiver kunne have sat en begrænsning for forbrugerorganisationernes ret ved f.eks. at begrænse deres mulighed for at deltage i proceduren »til det tilfælde, at varen sædvanligvis sælges i detailsalgsleddet«. Da der imidlertid ikke er fastsat en sådan begrænsning i grundforordningen, har forbrugerorganisationerne ifølge BEUC ret til at give sig til kende, at skaffe sig kendskab til alle ikke fortrolige oplysninger, som stilles til rådighed af enhver berørt part i en antidumpingundersøgelse, og at afgive enhver oplysning.

43 BEUC har ligeledes gjort gældende, at i modsætning til den af Kommissionen fremførte opfattelse, hvorefter forbrugernes interesser ikke har fællesskabsinteresse, når BEUC ikke er i stand til at give kvantificerbare og behørigt dokumenterede oplysninger om Fællesskabets interesse, som det kræves i grundforordningens artikel 21 (jf. præmis 52), kan forbrugerne have en reel interesse i at deltage i enhver procedure om varer, som ikke sædvanligvis sælges i detailsalgsleddet.

44 At de oplysninger, som forbrugerorganisationerne kan give, angiveligt savner troværdighed, kan i hvert fald ikke være til hinder for deres ret til at blive anset for berørte parter. Såfremt det nemlig antages, at de oplysninger eller de kommentarer, som de fremlægger under en bestemt procedure, hverken er relevante eller troværdige, har Kommissionen altid mulighed for ikke at tage dem i betragtning.

45 Det Forenede Kongeriges regering har tilsluttet sig BEUC's fortolkning af grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 21. Da ordlyden af grundforordningens artikel 6, stk. 7, er utvetydig, har de forbrugersammenslutninger, som giver sig til kende, de rettigheder, som bestemmelsen fastslår. Den omstændighed, at der både gives brugere og forbrugerorganisationer rettigheder, viser, at lovgivers hensigt var at give de sidstnævnte rettigheder, selv når forbrugerne ikke er brugere af den pågældende vare. Det samme gælder ordlyden af artikel 21, som ligeledes anvender udtrykkene »brugerne og forbrugerne« i stk. 1, og »repræsentative brugere og repræsentative forbrugerorganisationer« i stk. 2. Denne terminologi viser, at lovgiver sigtede til situationer, hvor forbrugerne ikke var brugere af den pågældende vare, men alligevel havde interesser at forsvare.

46 Det Forenede Kongeriges regering har bestridt, at prisen på ubleget stof af bomuld kun skulle interessere sagsøgeren »in abstracto«, eller at dennes interesser kun gælder »andre varer«. Selv om forbrugernes interesse ganske vist er indirekte i den forstand, at ubleget stof af bomuld normalt skal behandles yderligere, før det sælges til forbrugeren, er interessen ikke desto mindre helt reel og ikke abstrakt eller filosofisk, som Kommissionen hævder. Den indflydelse, som omkostningerne til råvarer har på den pris, som forbrugeren betaler, er et anerkendt fænomen, hvilket Kommissionen selv har erkendt i andre sammen-

hænge. Formålet med antidumpingtold er til syvende og sidst ikke blot at beskytte EF's industris interesser, men også forbrugernes interesser.

47 Kommissionen har for det første anført, at de forskellige berørte parter, hvad enten der er tale om EF's industri, eksportører eller importører, bestemmes efter procedurens genstand. Således definerer grundforordningens artikel 4, stk. 1, »erhvervsgren i Fællesskabet« som »samtlige producenter i Fællesskabet af samme vare«. Bestemmelsen anerkender altså ikke producenter eller importører af andre end samme vare som berørte parter. Når bestemmelsen ikke anerkender sagsøgeren som repræsentant for forbrugere af ubleget stof af bomuld, behandles sagsøgeren derfor ikke anderledes end andre kategorier af berørte parter.

48 Forbrugerorganisationer er blot en af de kategorier, der opregnes i grundforordningens artikel 6, stk. 7. Hver af disse kategorier må fortolkes ejusdem generis. Kun organisationer, som repræsenterer forbrugere af den vare, som antidumpingproceduren vedrører, kan anses for »forbrugerorganisationer« under denne procedure.

49 Kommissionens administrative undersøgelser på forskellige områder har som grundtræk, at retten til at deltage i undersøgelsen er betinget af en forbindelse med dennes formål. Omfanget af en antidumpingprocedure defineres nemlig ved henvisning til de varer, som er genstand for undersøgelsen, og når det drejer sig om ubleget stof af bomuld, er der ingen forbrugere, men kun brugere.

50 Kommissionen har anført, at udtrykket »repræsentative« i grundforordningens artikel 21, stk. 2, henviser til sammenslutninger af importører og bruger- og forbrugerorganisationer. Det er almindelig praksis under disse procedurer, at importørernes sammenslutninger og brugerorganisationer repræsenterer deres

medlemmers interesser, og endog at sådanne parter er ad hoc-sammenslutninger, som alene har til formål at repræsentere dem under en antidumpingundersøgelse. Sådanne sammenslutninger har ikke status som officielt akkrediterede, »repræsentative« sammenslutninger, men accepteres af Kommissionen som samtalepartnere, når de er repræsentative for den pågældende interesse i forhold til den vare, som er genstand for undersøgelsen.

51 Grundforordningen finder anvendelse på procedurer vedrørende alle varer, uanset om de sælges i detailsalgsleddet, og når den både nævner brugere og forbrugere, er det simpelthen af hensyn til, at skønt sagsøgeren f.eks. er repræsentativ for private brugere af kassettebånds interesser, er det mere almindeligt at kalde disse personer for forbrugere. Den omstændighed, at forordningens ordlyd anerkender, at der almindeligvis bruges forskellige udtryk for forskellige typer brugere, betyder dog ikke uundgåeligt, at de berørte parter i enhver antidumpingprocedure både omfatter brugere og forbrugere.

52 Kommissionen mener, at dens fortolkning af grundforordningen med henblik på en antidumpingundersøgelse er mere sammenhængende end sagsøgerens. Undersøgelsen forløber inden for meget strenge frister og kan kun føre til et klart resultat, hvis Kommissionen råder over oplysninger fra pålidelige kilder, dvs. erhvervsdrivende, der er i stand til at underbygge de argumenter, som de fremfører. Da sagsøgeren ikke repræsenterer forbrugere af ubleget stof af bomuld, er denne ikke i stand til at give Kommissionen de kvantificerbare og behørigt dokumenterede oplysninger baseret på Fællesskabets interesse, som artikel 21 kræver, eller oplysninger, der supplerer dem, som andre berørte parter meddeler dem.

53 Hvis sagsøgerens argumenter accepteres, vil det udvide genstanden for enhver antidumpingundersøgelse vedrørende en råvare betydeligt. Det ville kun have nogen mening at give sagsøgeren processuelle rettigheder, såfremt Kommissionen også var forpligtet til at tage dennes argumentation i betragtning, som det kræves i grundforordningens artikel 21, stk. 5. Kommissionen har anført, at fælles-

skabslovgivers hensigt med at indsætte henvisninger til forbrugerorganisationer i grundforordningen ikke var at pålægge den en forpligtelse til under en undersøgelse vedrørende en råvare at tage hensyn til de eventuelle virkninger af foranstaltninger på forbrugere af et bredt spektrum af forbrugsgoder, som fremstilles af samme råvare.

Fortolkningen af grundforordningen på baggrund af antidumpingaftalen

54 Efter BEUC's opfattelse er det med urette, at Kommissionen påberåber sig antidumpingaftalens bestemmelser. BEUC har i denne forbindelse fremført to argumenter.

55 For det første følger det af fast retspraksis, at GATT's aftaler ikke har direkte virkning i fællesskabsretten (Domstolens dom af 5.10.1994, sag C-280/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 4973, præmis 103-111). GATT's særlige karakteristika er til hinder for, at Kommissionen påberåber sig GATT's regler som begrundelse for en fællesskabsretsakts lovlighed.

56 Selv hvis det antages, at aftalens gyldighed kunne undersøges på baggrund af GATT-reglerne, står det under alle omstændigheder fast, at den er åbenbart ulovlig.

57 I antidumpingkodeksens artikel 6, stk. 11, opstilles en ikke udtømmende liste over interesserede parter, som udtrykket forstås i denne kodeks. I andet afsnit bestemmes det klart, at denne liste ikke udelukker, at de kontraherende parter kan lade andre parter indgå i definitionen af interesseret part. Hvis et medlem skulle udøve dette prærogativ, ville de således nyligt kvalificerede parter være interesserede parter og ville have alle de rettigheder og muligheder til rådighed,

som anerkendes i kodeksens artikel 6, med hensyn til alle aspekter ved en antidumpingprocedure (dumping, skade, årsagsforbindelse), og ikke kun de muligheder, der gives i henhold til artikel 6, stk. 12.

58 Med indførelsen af grundforordningens artikel 5, stk. 10, artikel 6, stk. 7, og artikel 21 har fællesskabslovgiver gjort brug af den mulighed, som WTO's medlemmer har til at anerkende forbrugerorganisationer som interesserede parter. Disse artikler sikrer en korrekt gennemførelse af GATT's regler, som giver forbrugersammenslutninger adgang til ikke fortrolige oplysninger om alle procedurens aspekter, herunder dumping, skade og årsagsforbindelse.

59 Det Forenede Kongeriges regering har tilsluttet sig sagsøgerens argumentation på dette punkt. Den ser ingen uforenelighed mellem antidumpingkodeksen og grundforordningen. Den vidtgående mulighed, som er overladt de kontraherende parter ved antidumpingkodeksens artikel 6, stk. 11, begrænses på ingen måde af dens artikel 6, stk. 12. Sidstnævnte bestemmelse kræver af myndighederne, at de giver erhvervsvirksomheder, der anvender den af undersøgelsen omfattede vare, og repræsentative forbrugerorganisationer lejlighed til at fremlægge visse oplysninger i tilfælde, hvor den pågældende vare almindeligvis sælges i detailsalgsleddet. Denne forpligtelse til at give forbrugerorganisationerne visse rettigheder, når varen sælges i detailsalgsleddet, er fuldt ud forenelig med muligheden for at give dem visse rettigheder, selv når en vare ikke sælges i detailsalgsleddet. Det er netop dette, lovgiver har gjort med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 21.

60 Kommissionen har erkendt, at antidumpingkodeksen ikke er til hinder for, at medlemmerne giver mere vidtgående rettigheder. Den har imidlertid henvist til, at antidumpingkodeksen ifølge femte betragtning til grundforordningen »indeholder nye og detaljerede regler, især med hensyn til [...] procedurerne for indledning og gennemførelse af en undersøgelse [...]; i betragtning af de omfattende ændringer og for at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af de nye regler bør ordlyden af de nye aftaler i videst muligt omfang overføres til fællesskabslovgivningen«. Ved at bemærke, at lovgivningen har overtaget

antidumpingkodeksens ordlyd, har fællesskabslovgiver ved samme lejlighed understreget, at hvis de i aftalen benyttede udtryk indsættes i forordningen, skal de have samme betydning i fællesskabsretten som i aftalen.

61 Efter Kommissionens opfattelse er udeladelsen af udtrykket »i tilfælde, hvor den pågældende vare almindeligvis sælges i detailsalgsleddet«, ikke tilstrækkeligt til at konkludere, at det var Fællesskabets hensigt at give en anden definition af »forbrugerorganisationer« end definitionen i antidumpingkodeksen. Det ville have været overflødigt at tilføje disse ord, da den samme begrænsning opnås ved, at kun forbrugere af lignende varer kan anse sig for berørte parter under en procedure.

62 Kommissionen har fremhævet, at der i antidumpingkodeksens artikel 6, stk. 12, henvises til »repræsentative forbrugerorganisationer«, i lighed med grundforordningens artikel 21. Den har anført, at sagsøgeren ikke kan anses for »repræsentativ« her, fordi organisationen ikke repræsenterer interesserne hos forbrugere af ubleget stof af bomuld, men hos forbrugere af færdigvarer fremstillet af ubleget stof af bomuld.

Rettens bemærkninger

63 Det fremgår af ordlyden af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen er af den opfattelse, at BEUC ikke generelt kan anses for en berørt part som omhandlet i grundforordningens artikel 5, stk. 10, artikel 6, stk. 7, og artikel 21 under en antidumpingprocedure vedrørende varer, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet.

64 Det står fast, at den sondring, som Kommissionen således foretager mellem varer, der ikke sælges i detailsalgsleddet, og andre varer, har sin oprindelse i bestemmelserne i antidumpingkodeksens artikel 6, stk. 12. Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at grundforordningens bestemmelser ikke kan fortolkes på baggrund af kodeksens bestemmelser.

65 Det bemærkes imidlertid for det første, at Domstolen i dommen af 12. december 1972 (forenede sager 21/72, 22/72, 23/72 og 24/72, International Fruit Company m.fl., Sml. 1972, s. 295, org. ref.: Rec. s. 1219, præmis 18) har kendt for ret, at bestemmelserne i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel binder Fællesskabet. Det samme må gælde såvel den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 11, herefter »GATT 1994«) som antidumpingkodeksen af 1994 (jf. Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 29).

66 For det andet bemærkes, at det hedder i tredje betragtning til grundforordningen, at denne er blevet udstedt for at ændre »Fællesskabets regler [...] på baggrund af« de nye aftaler, der er indgået efter afslutningen af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-runden (1986-1994), herunder antidumpingkodeksen. Desuden præciseres det i femte betragtning til denne forordning, at den nævnte antidumpingkodeks »indeholder nye og detaljerede regler«, især med hensyn til beregningen af dumpingmargen, procedurerne for indledning og gennemførelse af en undersøgelse, herunder fastlæggelsen og behandlingen af de faktiske oplysninger, indførelsen og opkrævningen af antidumpingtold, varigheden af og genoptagelsen af undersøgelse af antidumpingforanstaltninger samt offentliggørelsen af oplysninger om antidumpingundersøgelser, og at »i betragtning af de omfattende ændringer og for at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af de nye regler bør ordlyden af de nye aftaler i videst muligt omfang overføres til fællesskabslovgivningen«.

67 Det følger heraf, at Kommissionen er berettiget til at fortolke grundforordningen på baggrund af antidumpingkodeksen.

68 Under disse omstændigheder må det undersøges, om Kommissionen har fortolket folkerettens bestemmelser korrekt, eller om den fortolkning af forordningen, der er lagt til grund i dette tilfælde, virkelig var nødvendiggjort af kodeksens bestemmelser.

69 Selv om antidumpingkodeksens artikel 6, stk. 11, ganske vist ikke inkluderer repræsentative forbrugerorganisationer blandt de »interesserede parter«, står det dog fast, at denne bestemmelse præciserer, at medlemmerne kan lade andre indenlandske eller udenlandske parter end de udtrykkeligt nævnte indgå i definitionen af interesseret part. Denne mulighed er ikke undergivet nogen begrænsning.

70 Antidumpingkodeksens artikel 6, stk. 12, præciserer, at myndighederne i tilfælde, hvor den pågældende vare almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, bl.a. giver repræsentative forbrugerorganisationer lejlighed til at fremlægge oplysninger, som er relevante for undersøgelsen af dumping, skade og årsagssammenhæng.

71 Som Kommissionen har erkendt i sit skriftlige indlæg, betyder den omstændighed, at det kun er obligatorisk at give repræsentative forbrugerorganisationer denne lejlighed i tilfælde, hvor den pågældende vare almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, på ingen måde, at fællesskabslovgiver er forpligtet til at stille samme betingelse, hvis denne beslutter at udvide kredsen af »interesserede parter« til andre personer end dem, der udtrykkeligt nævnes i antidumpingkodeksens artikel 6, stk. 11, navnlig til repræsentative forbrugerorganisationer.

72 Det følger nemlig af ordlyden af femte betragtning til grundforordningen, at det er blevet besluttet i videst muligt omfang at overføre ordlyden af antidumpingkodeksen til fællesskabslovgivningen for at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af de nye regler. Det bemærkes i denne forbindelse, at det er åbenbart, at fællesskabslovgiver udtrykkeligt har besluttet ikke at anlægge denne

sondring med hensyn til de rettigheder, der gives sådanne organisationer, fordi denne ikke sondrer mellem varer, der almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, og andre varer.

73 Det følger altså ikke af antidumpingkodeksens bestemmelser, at Kommissionen kunne fortolke grundforordningens bestemmelser således, at sagsøgerens ret til at blive anset for en interesseret part begrænses til kun at omfatte antidumping-procedurer vedrørende varer, der almindeligvis sælges i detailsalgsleddet.

74 Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at de forskellige interesserede parter bestemmes på grundlag af procedurens genstand og de pågældende varer. Under en antidumpingprocedure vedrørende en bestemt vare anerkender den således ikke producenter eller importører af varer, som ikke er lignende, som interesserede parter.

75 Imidlertid bemærkes, at grundforordningens artikel 6, stk. 5, bestemmer, at de berørte parter inden for den frist, der fastsættes i meddelelsen om indledningen af undersøgelsen, kan give sig til kende, skriftligt fremsætte deres synspunkt og meddele oplysninger, hvis disse synspunkter og disse oplysninger skal tages i betragtning under undersøgelsen. Retten finder herved, at for at blive anset for en berørt part under en antidumpingprocedure, er det nødvendigt at bevise, at der er en objektiv forbindelse mellem ens aktiviteter på den ene side og den vare, der er genstand for proceduren, på den anden side.

76 Det følger af det foregående, at Kommissionen ikke er berettiget til automatisk at udelukke forbrugerorganisationer fra kredsen af berørte parter ved at anvende et generelt kriterium, som sondrer mellem varer, der almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, og andre varer. Kommissionen skal fra tilfælde til tilfælde afgøre, om en part skal anses for en berørt part i betragtning af de særlige omstændigheder ved hvert enkelt tilfælde.

77 Kommissionen kan følgelig ikke udelukke forbrugerorganisationer fra en antidumpingprocedure uden at give dem lejlighed til at godtgøre, hvorved de kan være berørt af den pågældende vare.

78 Dette resultat bestyrkes af den omstændighed, at der ved Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod antidumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1), som har erstattet forordning nr. 2423/88, for første gang udtrykkeligt er indført en mulighed for, at forbrugerorganisationer kan give sig til kende som interesserede parter, i samme vendinger som dem, der anvendes i grundforordningen. Det kan altså fastslås, at fællesskabslovgiver havde til hensigt at give Kommissionen mulighed for at tage oplysninger i betragtning, som afgives af sådanne organisationer. Grundforordningens artikel 21, stk. 2, bestemmer i denne forbindelse, at bl.a. repræsentative forbrugerorganisationer kan give sig til kende og indgive oplysninger for at sikre, at myndighederne kan tage hensyn til alle synspunkter og oplysninger på et solidt grundlag, når de træffer afgørelse om, hvorvidt det er i Fællesskabets interesse at indføre foranstaltninger. Det må dog fremhæves, at forbrugerorganisationernes potentielle rolle ikke er begrænset til dette aspekt ved en antidumpingprocedure, men ifølge artikel 6, stk. 7, ligeledes omfatter alle de øvrige aspekter ved en sådan procedure.

79 I det foreliggende tilfælde er det ikke bestridt, at sagsøgeren er en sammenslutning, som over for Fællesskabets retsinstanser repræsenterer de nationale forbrugersammenslutninger i alle medlemsstater og i andre europæiske lande. Den repræsenterer således ikke en bestemt gruppe forbrugeres interesse, men samtlige forbrugere af goder og tjenesteydelser.

80 Den blotte omstændighed, at disse varer er genstand for forarbejdninger, før de sættes til salg til offentligheden, kan ikke i sig selv berettige Kommissionen til at konkludere, at repræsentative sammenslutninger af forbrugere, som køber de forarbejdede varer, ikke kan være interesserede i procedurens resultater. Hvis

indførelsen af antidumpingforanstaltninger desuden skulle have virkning på prisen på disse forarbejdede varer eller på udvalget af disponible varer, kan forbrugersammenslutningernes udtalelser herom være nyttige for myndighederne.

81 Det er i denne forbindelse betegnende, at fællesskabsmyndighederne allerede selv har taget hensyn til de endelige forbrugeres interesser under procedurer vedrørende mellemprodukter. I sin forordning (EF) nr. 2352/95 af 6. oktober 1995 om indførelse af en antidumpingtold på importen af cumarin med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 239, s. 4) har Kommissionen således undersøgt de mulige konsekvenser af en prisstigning på cumarin efter indførelsen af en antidumpingtold på prisen for duftblandinger. Den fandt, at »omkostningsbyrden for cumarin i forhold til produktionsomkostningerne til en duftblanding [...] højst [var] nogle få procent højere« og at »virkningerne af en prisforhøjelse på cumarin som følge af en antidumpingtold på produktionsomkostningerne til de fleste duftblandinger [...] således [vil] være minimale«. Den konkluderede, at »virkningerne for prisen på den endelige vare, dvs. prisen på rengøringsmidler, kosmetikvarer og parfumer, hvori duftblandingen er inkorporeret, vil være helt ubetydelige«. Det følger heraf, at selv når der er tale om et mellemprodukt, kan det meget vel tænkes, at forbrugerorganisationer kan bidrage med nyttige oplysninger om en antidumpingtolds virkning på færdigvarerne.

82 Kommissionens argument om, at en forbrugerorganisation ikke er i stand til at give den nyttige oplysninger om varer, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet, kan følgelig ikke lægges til grund. Under alle omstændigheder må det fastslås, at såfremt de oplysninger, der afgives i et særligt tilfælde, ikke er relevante eller nyttige, har den altid den mulighed ikke at tage dem i betragtning.

83 Retten finder, at Kommissionens argument om, at udtrykket »forbruger« blot betyder en type »bruger«, modsiges af ordlyden af artikel 6, stk. 7, og artikel 21,

stk. 2, som klart viser, at lovgiver sigtede til situationer, hvor forbrugerne ikke var brugere af den pågældende vare, men alligevel havde interesser, som måtte tages i betragtning, således som Det Forenede Kongeriges regering har gjort gældende.

84 Det følger af det foregående i sin helhed, at Kommissionen har begået en fejl ved fortolkningen af grundforordningen, da den besluttede, at sagsøgeren ikke skulle anses for en interesseret part under en antidumpingprocedure, fordi denne vedrørte en vare, som ikke almindeligvis sælges i detailsalgsleddet.

85 Den anfægtede afgørelse må derfor annulleres.

Sagens omkostninger

86 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, og da sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionen dømmes til at betale sagens omkostninger, bør Kommissionen dømmes til at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse

med dens begæring om, at det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse. Ifølge samme procesreglements artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Følgelig bærer Det Forenede Kongerige, der er indtrådt til støtte for sagsøgerens påstande, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Kommissionens afgørelse af 18. juli 1997, hvorved den afslog at anse sagsøgeren for berørt part under den procedure, der førte til udstedelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 773/98 af 7. april 1998 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet, annulleres.

2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

3) **Kommissionen betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med dens begæring om, at det fastslås, at det ikke er fornødent at træffe afgørelse.**

4) **Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.**

Cooke García-Valdecasas Lindh

Pirrung Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. januar 2000.

H. Jung R. García-Valdecasas

Justitssekretær Afdelingsformand